

kom fra Amtene, bestemte mig til, ikke at forelægge det, men dersom det ærede Thing, efter hvad der er meddeelt i saa Henseende, skulde finde, at der var aldeles overveiende Grund for at foretage en saadan Udjævning af Byrden, saa seer jeg ganske vist ikke, at der for mit Vedkommende kunde være Noget til Hindrer for i saa Henseende at rette mig efter Thinget; derom foreligger der imidlertid aldeles Intet. Hvis det ærede Medlems Forespørgsel var fremkommen paa et tidligere Trin, og hvis den var bleven afsluttet med en motiveret Dagsorden, som forlangte en saadan Lov af Regjeringen, skulde jeg meget gjerne have underordnet min personlige Anskuelse om, hvad der var nødvendigt at gjøre, for Rigsdagens, dog vel at mærke forbeholdende mig min Collega Finansministerens Samtykke, forsaavidt Forbringen skulde være, at Beløbet skulde udredes umiddelbart af Statskassen. Jeg vil tillade mig at meddele det ærede Thing, at det høieste Beløb, der vilde tilfalde nogen Amtsradsreds, hvis man vilde forsøge paa ligeligt at fordele Byrden af Hgtpræstationerne til en Priis pr. Hgtbøgn af endog det Dobbelte af, hvad Loven af 1853 har fastsat, vilde være imellem 23 og 24,000 Rd., og hvilken Amtsradsreds var det? Det var Assens. Af det hele Udligningsbeløb 110,000 Rd. vilde over den ene Trediedeel falde paa Thyen, det vil sige, at Thyen vilde modtage over den ene Trediedeel af dette Beløb fra Landets øvrige Amter. Dersom man altsaa gjør sig eller har gjort sig den Forestilling, at en Udjevning som denne, eller at en Erstatning for Hgtkjørsler væsentligt var en dybt Interesse — Noget, som forøvrigt den ærede Forespørger ikke har givet mig Anledning til at troe var hans Mening, — vil dette ikke vise sig at være rigtigt. — Jeg anførte før, at Forholdene, dengang man vedtog Loven af 1853, vare meget forskellige fra nu, og jeg anførte da ganske vist ogsaa, at Beløbet af de præstereede Hgter var langt betydeligere end nu, men jeg bemærkede tillige, at disse vare faldne langt mere ubelukkende paa enkelte Dele af Landet, og deri forekom det mig, at der var en særlig Grund til dengang at bringe Erstatningslove frem, som ikke nu er tilstede. Dersom man vilde vedtage en

Erstatningslov, hvergang en saadan Præstation havde fundet Sted, vilde man skabe, hvad jeg før kaldte et meget farligt Præcedens. Jeg troer, at Spørgsmaalet om, hvorvidt man vil udrede Erstatning eller fordele Byrden, maa afgjøres i hvert enkelt Tilfælde efter samtlige foreliggende Omstændigheder, ikke alene i Henhold til den samlede Sum af Byrden, men ogsaa i Henhold til, paa hvilken Maade den er falden de enkelte Dele af Landet til Besvær.

N. Andersen (Odense Amts 3die Valgkreds): Jeg skal begynde med at udtale min Tak til den ærede Forespørger, fordi han har bragt denne Sag frem i Thinget; jeg er ham saa meget mere takskyldig derfor, som jeg selv vilde have bragt Sagen paa Bane, hvis han ikke havde gjort det, og jeg kan slutte mig ganske til, hvad han har udtalt. Ogsaa jeg beklager, at den ærede Minister har stillet sig paa det Standpunkt, ikke at ville gjøre Skridt til, at der bliver ydet Erstatning for de Hgtkjørsler, der under den sidste Krig ere præstereede til den danske Hær, og jeg finder det saa meget mere befyndeligt, som der ikke alene efter Krigen 1848—50 blev givet saadan Erstatning, men ogsaa efter Krigen 1807—14. Der haves altsaa allerede to Præcedenser for, at saadanne militaire Kjørsler bør erstattes de Paagjældende, og hvorfor den ærede Minister nu vil gjøre en Undtagelse deraf, forstaaer jeg virkelig ikke, og jeg kan ikke erkjende, at de Grunde, han hidtil har fremført derfor, ere fyldestgjørende. Den ærede Minister anførte som en Grund, at det skulde være en Fordeel for den paagjældende Egn's Beboere, at have den danske Armee koncentreret paa en lille Plads, fordi Armeen betalte, sagde den ærede Minister. Jeg skal indrømme den ærede Minister, at i Kjøbstæderne kunne de Handelende maaskee have nogen Fordeel af at have Thyen fuld af Militaire, og at der gives enkelte Hunsmand paa Landet, der holde Wirthschaft for Soldaten, der kan tjene Noget derved, men den ærede Minister kan være overbevist om, at for Folk i det Hele taget, som boe paa Landet, og som have Indquartering, er det saa langt fra at være en Fordeel, at man meget vil betaffe sig for den Fordeel; man betragter endogsaa,